

faa nogen Indflydelse paa, hvor meget der bør tillægges dem i Lønning.

Dernæst ønske vi fuldstændige Oplysninger om, hvilke Udgifter de enkelte Embeder have til Befordring. Det bemærkes, at det maa være en Selvfølge, at naar Rejserne foretages pr. Jernbane, bør Godtgørelsen beregnes efter Jernbanebilletternes Pris. Men paa den anden Side erkender man, at hvor de ikke kunne foretages pr. Jernbane, maa Embedsmændene være berettigede til at faa godtgjort almindelig Vognleje paa Stedet, dog ikke ud over 2 Kr. pr. løbende Mil, for de Embedsrejsere, som Embedsmanden skal foretage, uden Hensyn til, om der i flere eller færre Tilfælde har kunnet finde Besparelse Sted, som man dog ikke kunde regne paa vilde komme Statskassen til gode, idet det, hvis man ikke lod Embedsmanden beholde Besparelsen, vilde føre til, at denne overhovedet ikke kom til Stede.

Udvalget har dernæst fremsat Ønske om, at der paa alle Politikontorer maa være Telefoner, altsaa paa alle By-, Herredsfoged- og Birkedommerkontorer. Det er vistnok allerede Tilfældet de fleste Steder, men det er Udvalget bekendt, at der er enkelte Steder, hvor de ikke findes, og hvor Embedsmanden hidtil har modsat sig det. Udvalget er af den Formening, at baade Hensynet til Politiforretningerne og Hensynet til Publikums Bekvemmelighed bør føre til, at der drages Omsorg for, at der tilvejebringes Telefoner, hvor de ikke allerede findes. I øvrigt anser Udvalget det for en Selvfølge, at hvor Betalingen for disse Telefoner ikke allerede er tilvejebragt ad anden Vej, f. Eks. gennem Politikassen eller fra Amtskommunen, bør Staten under Kontorholdsvederlag give Godtgørelse for Betalingen af de paagældende Telefoner.

Udvalget henstiller disse Bemærkninger til den højtærede Minister og henstiller, at Ministeren vil tage velvilligt Hensyn til dem ved Affattelsen af de Skemaer, der i Fremtiden skulle benyttes af Retsbetjentene til Udfyldning vedrørende Kontorholdet. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget og de stillede Ændringer til Vedtagelse her i Tinget.

Andreasen: Ved Sagens 1ste Behandling her i Tinget tillod jeg mig at fremkomme med en Henstilling om at tage under Overvejelse, om Tiden ikke var inde til at gennemføre en fuldstændig Omordning af Kontorholdsvæsenet vedrørende samtlige Retsbetjentembeder. Jeg har ført

denne Tanke, der jo ikke er ny, frem i Udvalget, og gjorde det netop, fordi den højtærede Justitsminister, da jeg ved første Behandling omtalte Spørgsmaalet, stillede sig meget imødekommende overfor mine Udtalelser. Den højtærede Justitsminister erklærede, at hvis der her i Tinget næredes Ønsker om at faa en saadan Reform gennemført, skulde denne Reform, ihvorvel den var meget bekostelig — Ministeren anslog Udgiften til ca. 300,000 Kr. —, dog ikke møde Modstand fra hans Side. Der har imidlertid ikke indenfor Udvalget været Stemning for at rejse Sagen nu, og jeg beklager dette saa meget mere, som det her for Rigsdagen forelagte Forslag til Omordning af Retsplejen jo heller ikke vil bringe os en Reform paa det her omtalte Omraade. Jeg kan stadigvæk ikke se, at det er forsvarligt at bevare en Ordning, hvorefter Retsbetjentfuldmægtige, som i mange Tilfælde fungere som Dommere, deriblandt ogsaa som Førhørsdommere, og som optage Vidneforhør og afsige Kendelser, faa Lov til at drive privat Sagførervirksomhed. Det er jo et Spørgsmaal, som Venstre Gang paa Gang har ønsket løst, saaledes at dette af mig nys omtalte Forhold kunde bortfalde.

Naar vi imidlertid i dette Øjeblik ikke komme videre med den Sag, vilde jeg dog sætte Pris paa, at den højtærede Justitsminister vilde fremkomme med en Udtalelse — jeg tvivler ikke om, at han vil det — om, at hvis det maatte komme til Ministerens Kundskab, at en Dommer har konstitueret sin Fuldmægtig i Sager, i hvilke Fuldmægtigen er mere eller mindre direkte interesseret som en af Parternes Sagfører, Ministeren da vil møde dette med en skarp Misbilligelse. Jeg kender et Tilfælde, hvor der har været Grund til at antage, at en Fuldmægtig i nogen Grad har været interesseret i Udfaldet af et Vidneforhør, han optog som konstitueret Dommer. Det kan siges, at Dommeren ikke i alle Tilfælde kan have Kendskab til, hvilke Sager hans Fuldmægtig fører for Folk, og at Retsbetjenten som Følge deraf kan have nødig at gennemgaa Sagførerens private Bøger for at faa Vished for, at vedkommende Fuldmægtig paa de Dage, hvor han er konstitueret som Dommer, ikke faar med Sager at gøre, hvori han personlig er mere eller mindre interesseret. Jeg fremdrager imidlertid dette Forhold vedrørende Fuldmægtigenes private Sagførerpraksis for at opfordre Folk til, naar Sagen uddar, at gaa til den højtærede Justitsminister og føre